

"Quantes coses belles ha fet Déu per mi?"

Dij, 28/06/2018 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 27 de juny 2018

Salutació del Sant Pare a l'Aula Pau VI

Als pelegrins de l'Organització "Iniciativa de la Joventut Catòlica per als sords de les Amèriques" (DCYIA)

Estimats amics,

dono una cordial benvinguda al grup "Iniciativa de la Joventut Catòlica per als sords de les Amèriques". Prego perquè la vostra peregrinació que heu anomenat "Un temps per caminar amb Jesús" - us pugui ajudar a créixer en l'amor de Crist i dels uns als altres. El Senyor reserva un lloc especial en el seu cor per a qualsevol persona amb discapacitat, i el mateix fa el Successor de Sant Pere! Espero que el temps que passareu a Roma us enriqueixi espiritualment i reforci el vostre testimoni de l'amor de Déu a tots els seus fills. Continueu el vostre viatge; us demano, per favor que us en recordeu de pregar per mi. Que Déu Totpoderós us beneeixi abundantment a tots vosaltres!

A la delegació de l'Organització "Special Olympics "

Adreço una especial benvinguda a la delegació de l'organització "Special Olympics" amb motiu del 50è aniversari de la seva fundació. El món de l'esport ofereix una oportunitat particular a les persones per créixer en la recíproca comprensió i amiatat, i prego perquè aquesta Flama Olímpica pugui ésser un signe de joia i d'esperança en el Senyor, que concedeix els dons de la unitat i de la pau als seus fills. Sobre tots els qui recolzen els objectius dels "Jocs Olímpics Especials", invoco de bon grat les benediccions de joia i de pau de Déu Omnipotent.

CATEQUESI DEL SANT PARE

Catequesi sobre els Manaments. 3: *L'amor de Déu precedeix la llei i li dóna sentit*

Estimats germans i germanes, bon dia!

Avui, aquesta audiència tindrà lloc [com dimecres passat](#). A l'Aula Pau VI hi ha molts malalts i per protegir-los de la calor, perquè estiguin més còmodes, són allà. Seguiran l'audiència en la pantalla, nosaltres serem amb ells, és a dir que no hi haurà dues audiències. N'hi ha una de sola. Saludem els malalts de l'Aula Pau VI. I seguim parlant dels manaments. Tal com hem dit, més que manaments són les paraules de Déu al seu poble perquè camini bé; paraules amoroses d'un Pare. Les

deu Paraules comencen així: «*Jo sóc el Senyor, el teu Déu, que t'he fet sortir de la terra d'Egipte, de la condició servil*» (Ex 20,2). Aquest començament podria semblar estrany a les lleis reals que segueixen. Però no és així.

Per què aquesta proclamació que Déu fa d'Ell mateix i d'alliberament? Perquè s'arriba al Mont Sinaí després d'haver travessat el Mar Roig: el Déu d'Israel primer salva, després demana confiança.^[1] O sigui: el Decàleg comença amb la generositat de Déu. Déu no demana mai sense haver donat primer. Mai. Primer salva, primer dona, després demana. Així és el nostre Pare, bon Déu.

Entenguem la importància de la primera declaració: «*Sóc el Senyor, el teu Déu*». Hi ha una possessió, hi ha una relació, li pertanyem. Déu no és un estrany: és el teu Déu.^[2] Això il·lumina tot el Decàleg i també revela el secret de l'acció cristiana, perquè és la mateixa actitud de Jesús que diu: «*Com el Pare m'ha estimat, també jo us he estimat*» (Jn 15,9). Crist és l'estimat del Pare i ens estima amb aquest amor. No parteix de si mateix sinó del Pare. Sovint les nostres obres fallen perquè partim de nosaltres mateixos i no de l'agraïment. I qui parteix d'ell mateix, on arriba? Arriba a si mateix! És incapaç de fer camí, torna a si mateix. És precisament aquella actitud egoista que, fent broma, la gent diu: "Aquesta persona és un jo, amb mi i per a mi". Surt de si mateix i torna a si mateix.

La vida cristiana és sobretot la *resposta agraïda* a un Pare generós. Els cristians que només compleixen "*deures*" demostren que no tenen una experiència personal d'aquell Déu que és "*nostre*". Jo he de fer això, això, allò ... Només deures. Però et manca quelcom! Quin és el fonament d'aquest deure? El fonament d'aquest deure és l'amor de Déu Pare, que primer dona, després mana. Posar la llei abans que la relació no ajuda el camí de la fe. Com pot un jove desitjar ésser cristià, si partim d'obligacions, compromisos, coherències i no de l'alliberament? Ser cristià és un camí d'alliberament! Els manaments t'alliberen del teu egoisme i t'alliberen perquè és l'amor que t'empeny endavant. La formació cristiana no es basa en la força de voluntat, sinó en l'acceptació de la salvació, en deixar-se estimar: primer el Mar Roig, després el Mont Sinaí. Primer la salvació: Déu salva el seu poble en el Mar Roig; després en el Sinaí li diu què ha de fer. Aquell poble sap que aquestes coses les fa perquè ha estat salvat per un Pare que l'estima.

La gratitud és un tret característic del cor visitat per l'Esperit Sant; per obeir a Déu cal en primer lloc recordar els seus beneficis. Diu Sant Basili: «Qui no permet que aquests beneficis caiguin en l'oblit, s'orienta cap a la bona virtut i cap a les obres de justícia» (*Regles breus*, 56). On ens porta tot això? A exercitar la memòria: ^[3] quantes coses belles ha fet Déu per cadascun de nosaltres! Que n'és de generós el nostre Pare celestial! Ara m'agradaria proposar-vos un petit exercici, en silenci, que cadascú respongui en el seu cor. Quantes coses belles ha fet Déu per mi? Aquesta és la pregunta. Que cadascun de nosaltres respongui en silenci. Quantes coses belles ha fet Déu per mi? Aquest és l'alliberament de Déu. Déu fa tantes coses belles i ens allibera.

No obstant això algú pot sentir que encara no ha fet una experiència real de l'alliberament de Déu. Això pot passar. Pot ser que hi hagi qui mira dintre seu i només troba el sentit del deure, una espiritualitat de servents i no de fills. Què fer en aquest cas? El que va fer el poble elegit. Diu el llibre de l'Èxode: «Els Israelites gemegaven pel seu esclavatge, i van clamar i el seu crit de l'esclavatge va arribar a Déu. Déu va escoltar els seus gemecs, Déu va recordar la seva aliança amb Abraham, Isaac i Jacob. Déu va mirar la situació dels Israelites, Déu va pensar» (Ex

2,23-25). Déu pensa en mi.

L'acció alliberadora de Déu posada a l'inici del Decàleg - és a dir dels manaments - és la resposta a aquesta lamentació. Nosaltres no ens salvem tots sols, però de nosaltres pot sortir *un crit d'ajut*: "Senyor, salva'm, Senyor ensenya'm el camí, Senyor acaricia'm, Senyor dóna'm una mica d'alegria". Aquest és un crit demanant ajut. Això depèn de nosaltres: demanar ser alliberats de l'egoisme, del pecat, de les cadenes de l'esclavatge. Aquest crit és important, és pregària, és consciència del que encara ens oprimeix i que no està alliberat en nosaltres. Hi ha tantes coses no alliberades en la nostra ànima. "Salva'm, ajuda'm, allibera'm". Aquesta és una bella pregària al Senyor. Déu espera aquest crit, perquè pot i vol trencar les nostres cadenes; Déu no ens ha cridat a la vida per quedar oprimits, sinó per ser lliures i viure en l'agraïment, obeint amb joia Aquell que ens ha donat tant, infinitament més del que mai podrem donar-li a Ell. És bonic això. Que Déu sigui sempre beneït per tot el que ha fet, fa i farà en nosaltres!

Traducció per Josep M. Torrents Sauvage